

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PRIITA PIKAMÄA
přednesené dne 16. května 2019¹

Věc C-314/18

**Openbaar Ministerie
proti
SF**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předložená rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterdamu, Nizozemsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v trestních věcech – Rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV a 2008/909/SVV – Předání vyžádané osoby do vystavujícího členského státu pod zárukou navrácení do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody – Okamžik předání – Dodatečná sankce nebo opatření“

I. Úvod

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 3 a čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy², ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009³, jakož i čl. 1 písm. a) a b), čl. 3 odst. 3 a 4 a článku 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii⁴.

2. Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Nizozemsku, který dne 3. března 2017 za účelem trestního stíhání vydal Canterbury Crown Court (Crown Court v Cantenbury, Spojené království) proti SF.

3. Článek 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že členský stát vykonávající evropský zatýkací rozkaz může jeho výkon podmínit tím, že vystavující členský stát poskytne záruku, že osoba odsouzená k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody v jednom členském státě bude navrácena do druhého členského státu za účelem výkonu takového trestu. V tomto případě má Soudní dvůr příležitost, aby objasnil rozsah této záruky navrácení a potvrdil požadavky vyplývající ze zásady vzájemného uznávání, jimiž se řídí justiční spolupráce v trestních věcech v rámci Unie.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 15/07, s. 346.

3 – Úř. věst. 2009, L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“.

4 – Úř. věst. 2008, L 327, s. 27.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Rámcové rozhodnutí 2002/584

4. Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

5. Článek 2 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již uložen trest nebo ochranné opatření, pro tresty nebo ochranná opatření v délce nejméně čtyř měsíců.“

6. Podle čl. 5 bod 3 uvedeného rámcového rozhodnutí:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

3) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz pro účely trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

2. Rámcové rozhodnutí 2008/909

7. Článek 1 písm. a) a b) rámcového rozhodnutí 2008/909 zní takto:

„Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

- a) ‚rozsudkem‘ pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě;
- b) ‚trestem‘ trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu.“

8. Článek 3 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

2. Toto rámcové rozhodnutí se použije, nachází-li se odsouzená osoba ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě.

3. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Skutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžité sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku. Uznání a výkon peněžitých trestů a pokut a příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě se řídí předpisy použitelnými mezi členskými státy, zejména rámcovým rozhodnutím Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut ^[5] a rámcovým rozhodnutím Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci ^[6].

4. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

9. Článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.

2. Je-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu.

3. Je-li druh dotyčného trestu neslučitelný s právem vykonávajícího státu, může jej příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu. Takový trest nebo opatření musí co nejvíce odpovídat trestu uloženému ve vydávajícím státě, a trest proto nelze přeměnit na peněžité trest.

4. Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky.“

10. Článek 25 téhož rámcového rozhodnutí stanoví:

„Aniž je dotčeno rámcové rozhodnutí [2002/584], použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li slučitelná s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 [bodů] 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, nebo v případech, kdy podle čl. 5 [bodů] 3 uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil předání tím, že daná osoba bude vrácena k výkonu trestu do dotyčného členského státu, aby se vyloučila její beztrestnost.“

5 – Úř. věst. 2005, L 76, s. 16.

6 – Úř. věst. 2006, L 328, s. 59.

B. Nizozemské právo

11. Overleveringswet (zákon o předávání)⁷ ze dne 29. dubna 2004 provádí rámcové rozhodnutí 2002/584. Článek 6 odst. 1 zní následovně:

„Předání nizozemského státního příslušníka lze povolit, je-li vyžádán za účelem trestního stíhání vedeného proti němu a je-li dle názoru vykonávajícího justičního orgánu zaručeno, že bude-li pro skutky, pro něž může být předání povoleno ve vykonávajícím členském státě, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, bude moci tento trest vykonat v Nizozemsku.“

12. V článku 28 odst. 2 OLW se stanoví:

„Pokud rechtbank [soud prvního stupně] konstatuje [...], že předání není povoleno [...], přísluší mu, aby takové předání zamítl ve svém rozhodnutí.“

13. Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájemném uznávání a výkonu rozsudků, kterými se ukládá podmíněný či nepodmíněný trest odnětí svobody)⁸ ze dne 12. července 2012 provádí rámcové rozhodnutí 2008/909. Jeho článek 2:2 nazvaný „příslušný orgán“ stanoví ve svém odst. 1:

„Ministr je oprávněn uznat rozhodnutí vydané jedním z vydávajících členských států za účelem výkonu rozhodnutí v Nizozemsku.“

14. Článek 2:11 WETS, nazvaný „Úloha soudu; přeměna trestu“, stanoví:

„1. Ministr předá soudní rozhodnutí a osvědčení generálnímu advokátovi při státním zastupitelství u odvolacího soudu, ledaže hned na počátku usoudí, že existují důvody pro odmítnutí uznání rozsudku.

2. Generální advokát soudní rozhodnutí bezodkladně předloží zvláštnímu senátu Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [odvolací soud v Arnhem-Leeuwardenu (Nizozemsko)] [...]

3. Zvláštní senát Gerechtshof [odvolací soud] rozhodne:

[...]

c. jak se přemění uložený trest odnětí svobody, ke kterému vedou [odst. 4, 5 nebo 6].

4. Je-li délka trestu odnětí svobody vyšší než horní hranice trestu za daný trestný čin podle nizozemských právních předpisů, délka trestu odnětí svobody se sníží na tuto horní hranici.

5. Je-li odsouzená osoba předána oproti záruce navrácení ve smyslu čl. 6 odst. 1 [OLW], odstavec 4 se nepoužije, ale je nutné určit, zda uložený trest odnětí svobody odpovídá trestu, který by byl uložen v Nizozemsku pro daný trestný čin. Trest se případně odpovídajícím způsobem přemění s přihlédnutím ke stanoviskům vydaným v členském státě, v němž byl vydán zatýkací rozkaz, ohledně závažnosti spáchaného trestného činu.“

7 – Stb. 2004, č. 195, dále jen „OLW“.

8 – Stb. 2012, č. 333, dále jen „WETS“.

III. Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžné otázky

15. Dne 3. března 2017 vydal Canterbury Crown Court (Crown Court v Canterbury) evropský zatýkací rozkaz proti SF, nizozemskému státnímu příslušníku, k jeho předání za účelem trestního stíhání v souvislosti se dvěma trestnými činy, a to spolčení s cílem dovézt do Spojeného království v jednom případě 4 kg heroinu a v druhém případě 14 kg kokainu.

16. Dne 30. března 2017 požádal officier van justitie (státní zástupce, Nizozemsko) soudní orgán, aby poskytl záruku uvedenou v čl. 6 odst. 1 OLW, kterým se provádí čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

17. V dopise Home Office (ministerstvo vnitra, Spojené království) ze dne 20. dubna 2017 se uvádí následující

„[...]

Spojené království se zavazuje, že pokud bude ve Spojeném království SF uložen trest odnětí svobody, bude SF v souladu s článkem 153C Extradition Act 2003 (zákon o vydávání z roku 2003) předán zpět do Nizozemska, jakmile to bude rozumně možné po ukončení trestního řízení ve Spojeném království a veškerých dalších řízení týkajících se trestného činu, pro který se požaduje předání.

Přesné informace týkající se trestu, který bude případně uložen SF, budou sděleny, jakmile bude předán do Nizozemska. Máme za to, že předání podle rámcového rozhodnutí [2002/584] neumožňuje Nizozemsku, aby změnilo délku trestu, který bude případně uložen britským soudem.“

18. Poté, co byl ministr požádán, aby upřesnil, která řízení spadají pod „veškerá další řízení“ ve smyslu čl. 153C odst. 4 zákona o vydávání z roku 2003, odpověděl v e-mailu ze dne 19. února 2018 následovně:

„Mohu vám sdělit, že výraz ‚veškerá další řízení‘ může zahrnovat:

- a) přezkoumání příkazu ke konfiskaci;
- b) řízení, jehož cílem je určit délku trestu odnětí svobody, který musí být vykonán, ledaže je zaplacená případná peněžitá sankce;
- c) vyčerpání všech případných opravných prostředků a
- d) uplynutí veškerých lhůt k zaplacení podle příkazu ke konfiskaci nebo rozhodnutí o peněžitě sankci.“

19. Předkládající soud upřesňuje, že pasáž „[m]áme za to, že předání podle rámcového rozhodnutí [2002/584] neumožňuje Nizozemsku, aby změnilo délku trestu, který bude případně uložen britským soudem,“ souvisí s okolností, že žádost Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko) o udělení záruky v podobných dřívějších věcech zahrnuje poznámku, že Nizozemské království může podle vnitrostátních ustanovení přeměnit trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody v souladu s čl. 2:11 odst. 5 WETS.

20. Podle předkládajícího soudu záruka poskytnutá vydávajícím členským státem, jako je jím formulovaná záruka, vyvolává otázky týkající se její slučitelnosti s několika ustanoveními rámcových rozhodnutí 2002/584 a 2008/909. Přitom pokud by bylo zjištěno, že tato záruka je neslučitelná s uvedenými rámcovými rozhodnutími, mělo by být předání SF odmítnuto.

21. První část těchto otázek se týká okamžiku, kdy vystavující členský stát musí stanovit záruku, že osoba odsouzená k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody bude předána do vykonávajícího členského státu, jak stanoví čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Konkrétněji tu vyvstává otázka, zda může vystavující členský stát poté, kdy odsouzení k trestu odnětí svobody nebo opatření spojenému se zbavením osobní svobody nabude právní moci, vyčkat na navrácení dotčené osoby do vykonávajícího členského státu až do okamžiku, kdy se s konečnou platností uzavřou veškerá další řízení týkající se trestného činu, pro který bylo požadováno předání osoby, jako je řízení o konfiskaci.

22. Předkládající soud v tomto ohledu poznamenává, že sice cíl usnadnění sociálního znovuzачlenění osoby odsouzené k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody hovoří ve prospěch navrácení této osoby do vykonávajícího členského státu, jakmile se odsouzení stane konečným, aniž se čeká na výsledek jiného řízení, které se týká trestného činu, na jehož základě bylo předání požadováno, avšak existují argumenty pro opačný výklad, jako je účinnost boje proti trestné činnosti a ochrana práva na obhajobu dotčené osoby.

23. Druhá část otázek formulovaných předkládajícím soudem vyplývá z odkazu uvedeného ve formulaci vnitrostátní záruky vydávajícího členského státu, podle něhož „předání podle rámcového rozhodnutí [2002/584] neumožňuje Nizozemsku, aby změnilo délku trestu, který bude případně uložen britským soudem“.

24. Podle předkládajícího soudu vede odkaz k otázce, zda vykonávající členský stát poté, co předal vyžádanou osobu pod podmínkou, že mu byla poskytnuta záruka navrácení této osoby, a jakmile mu je nařízeno, aby vykonal odsouzení této osoby k trestu odnětí svobody nebo opatření spojenému se zbavením osobní svobody, může přistoupit k přeměně takového trestu, a pokud ano, v jakých mezích.

25. Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterdamu, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být čl. 1 odst. 3 a čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí [2002/584], jakož i čl. 1 písm. a) a b), čl. 3 odst. 3 a 4 a článek 25 rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládány v tom smyslu, že v případě, že vykonávající členský stát podřídil požadované předání vlastního státního příslušníka za účelem trestního stíhání podmínce uvedené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí [2002/584], aby byla dotčená osoba po vyslechnutí navracena do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které proti ní byly vyneseny v členském státě vystavujícím evropský zatýkací rozkaz, členský stát vystavující evropský zatýkací rozkaz jakožto členský stát, v němž byl vynesen rozsudek, musí dotčenou osobu skutečně navrátit, poté, co odsouzení k trestu odnětí svobody nebo opatření spojenému se zbavením osobní svobody nabude právní moci, až teprve v okamžiku, kdy se s konečnou platností uzavřou ‚veškerá další řízení týkající se trestného činu, pro který bylo požadováno předání osoby‘, jako je řízení o konfiskaci?
- 2) Musí být článek 25 rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládán v tom smyslu, že pokud členský stát předá státního příslušníka výměnou za záruku podle čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí [2002/584], může jakožto vykonávající stát v rámci uznávání a výkonu rozsudku vydaného vůči této osobě, a to odchýlně od čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí [2008/909], přezkoumat, zda trest odnětí svobody uložený této osobě odpovídá trestu, který by byl uložen ve vykonávajícím státě za uvedený trestný čin, a případně následně přeměnit uložený trest odnětí svobody?“

IV. Analýza

26. Před posouzením obsahu otázek položených předkládajícím soudem je třeba se vyjádřit k argumentům uvedeným Nizozemským královstvím na podporu nepřipustnosti této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

A. K připustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

27. Nizozemské království zpochybňuje připustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a v podstatě tvrdí, že odpovědi na položené otázky nejsou nezbytné k tomu, aby předkládající soud mohl v původním řízení rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, a zdůrazňuje hypotetickou povahu těchto otázek.

28. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora „je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Jestliže se položené otázky týkají výkladu unijního práva, je tudíž Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout“⁹.

29. Z toho vyplývá, že „se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřisluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny“¹⁰.

30. V daném případě ze soudního spisu předloženého Soudnímu dvoru nevyplývá, že by se situace v projednávané věci shodovala s některým z těchto případů. Předkládající soud totiž musí rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Za tímto účelem musí posoudit, zda je záruka navrácení, jako je záruka stanovená vydávajícím soudním orgánem, v souladu s tím, co umožňuje čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, aby tak mohl vyhovět žádosti o předání SF. Přitom aby mohl předkládající soud provést takové posouzení, žádá Soudní dvůr, aby mu poskytl vysvětlení, pokud jde o oblast působnosti čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Stejně tomu tak je ohledně rozsahu článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909. Z výše uvedeného vyplývá, že to, zda předkládající soud vyhoví evropskému zatýkacímu rozkazu dotčenému ve věci v původním řízení, přímo závisí na odpovědích, které mu na položené otázky poskytne Soudní dvůr.

31. Dodal bych, že v této fázi řízení samozřejmě nikdo neví, zda bude SF shledán vinným z trestných činů, ze kterých je obviněn, natož pak to, jaké sankce mu případně budou uloženy. Z tohoto hlediska je hypotetický rozměr vlastní běžnému průběhu trestního řízení a presumpci nevinny. Jedna věc je však jistá: předkládající soud musí rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu dotčeného v původním řízení a za tímto účelem žádá Soudní dvůr, aby mu poskytl vysvětlení ohledně rozsahu záruky navrácení uvedené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, která podmiňuje takový výkon.

32. Domnívám se proto, že tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

9 – Viz zejména rozsudek ze dne 25. července 2018, AY (Zatýkací rozkaz – Svědek) (C-268/17, EU:C:2018:602, bod 24 a citovaná judikatura).

10 – Tamtéž (bod 25 a citovaná judikatura).

B. K první předběžné otázce

33. Ve své první otázce se vnitrostátní soud v podstatě táže, zda musí být čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že záruka, podle níž osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, bude po vyslechnutí muset být navrácena do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které jí mohou být uloženy ve vydávajícím členském státě, znamená, že takové předání může být odmítnuto až do okamžiku, kdy bude s konečnou platností rozhodnuto o dodatečné sankci nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci.

34. Nejprve je třeba připomenout, že „jak vyplývá zejména z čl. 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s body 5 a 7 jeho odůvodnění, cílem tohoto rámcového rozhodnutí je nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání“¹¹.

35. Rámcové rozhodnutí 2002/584 „tak zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytkén, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy“¹².

36. Tedy „v souladu s čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí je účelem mechanismu evropského zatýkacího rozkazu umožnit zadržení a předání vyžádané osoby tak, aby s ohledem na cíl sledovaný uvedeným rámcovým rozhodnutím, spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody, který jí byl uložen“¹³.

37. V oblasti působnosti rámcového rozhodnutí 2002/584 se zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, uplatňuje v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány „tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584 a výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Platí tedy, že pravidlem má být vykonání evropského zatýkacího rozkazu, kdežto odmítnutí jeho výkonu je pojata jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně“¹⁴.

38. Rámcové rozhodnutí 2002/584 výslovně uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu (článek 3) a důvody, pro které je výkon evropského zatýkacího rozkazu možné odmítnout (články 4 a 4a), jakož i záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát (článek 5)¹⁵.

11 – Viz zejména rozsudek ze dne 12. února 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 40 a citovaná judikatura).

12 – Tamtéž (bod 41 a citovaná judikatura).

13 – Viz rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon dodatečné sankce) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 39).

14 – Viz zejména rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Sut (C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 28 a citovaná judikatura).

15 – Tamtéž (bod 29 a citovaná judikatura).

39. „Ačkoliv struktura rámcového rozhodnutí 2002/584 tedy stojí na zásadě vzájemného uznávání, neznamená toto uznávání absolutní povinnost vykonat vydaný zatýkací rozkaz. Systematika uvedeného rámcového rozhodnutí [...] totiž ponechává členským státům možnost, aby v určitých situacích umožnily příslušným justičním orgánům rozhodnout o tom, že uložený trest musí být vykonán na území vykonávajícího členského státu“¹⁶.

40. Tak tomu je konkrétně na základě čl. 4 bodu 6 a čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. U těchto dvou typů evropského zatýkacího rozkazu, na které se vztahuje toto rozhodnutí, „mají uvedená ustanovení zejména za účel přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzачlenění vyžádané osoby“¹⁷.

41. Konkrétně čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že „je-li osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz pro účely trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, který jí byl uložen ve vystavujícím členském státě“.

42. Toto ustanovení však neupřesňuje, v jakém okamžiku má být do vykonávajícího členského státu předána osoba, která byla odsouzena k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody ve vydávajícím členském státě.

43. Vzhledem k chybějícímu upřesnění je třeba zvolit jeden ze dvou názorů.

44. Podle prvního názoru, který zastávají SF, jakož i italská a polská vláda, je třeba dát přednost cíli sledovanému v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, a sice cíli zvýšit šance na sociální znovuzачlenění osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz pro účely trestního řízení. V tomto ohledu by měl vystavující členský stát vykonávajícímu členskému státu zaručit, že osoba, na niž se tento evropský zatýkací rozkaz vztahuje, bude navracena do druhého uvedeného členského státu, jakmile odsouzení k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody nabude právní moci, jelikož vina této osoby bude s konečnou platností prokázána. Skutečnost, že po odsouzení k trestu odnětí svobody nebo opatření spojenému se zbavením osobní svobody může následovat další fáze trestního řízení, která může vést k uložení dodatečné sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, je v tomto ohledu irelevantní. Bylo by totiž v rozporu s cílem podpořit sociální znovuzачlenění odsouzených osob, aby se odložilo navrácení osoby pravomocně odsouzené za trestný čin k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody, dokud nebude, a to v neurčité lhůtě, případně rozhodnuto o dodatečné sankci nebo opatření. Výkon trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody v členském státě, jehož státní příslušnost má odsouzená osoba nebo na jehož území má bydliště, jak stanoví čl. 5 bod 3 tohoto rámcového rozhodnutí, nemůže záviset na nejistotě, která vyplývá ze specifických rysů trestního řízení ve vystavujícím členském státě.

45. Na druhé straně podle druhého názoru, který s určitými odchylkami mezi sebou zastávají státní zastupitelství, nizozemská a rakouská vláda a vláda Spojeného království, jakož i Evropská komise, by účinnost trestního stíhání a ochrana procesních práv obviněné osoby znamenaly, že navrácení této osoby do vykonávajícího členského státu by mohlo proběhnout až po definitivním uzavření ostatních fází trestního řízení, které mohou vést k uložení dodatečné sankce nebo dodatečného opatření, jako je příkaz ke konfiskaci.

16 – Viz zejména rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Sut (C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 30 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 21. října 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 51).

17 – Viz zejména rozsudek ze dne 21. října 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52 a citovaná judikatura).

46. Ztotožňuji se právě s tímto druhým názorem. Dodávám však určitá upřesnění s cílem zajistit, aby cíl spočívající v usnadnění opětovného začlenění odsouzených osob do společnosti nebyl ohrožován specifiky nebo nadměrnou délkou trestního řízení ve vystavujícím členském státě.

47. Jako výchozí bod pro mou analýzu připomínám, že z čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že evropský zatýkací rozkaz lze vydat buď za účelem provádění trestního řízení, nebo za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

48. Z článku 2 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že evropský zatýkací rozkaz lze vydat pouze v případě trestných činů, které se ve vystavujícím členském státě trestají trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody.

49. I když lze evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání vydat pouze v případě trestných činů, které lze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody, neznamená to však, že takové trestní stíhání může vést pouze k uložení takového trestu nebo opatření. Trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, které představují hlavní sankci, jsou totiž často doprovázeny dodatečnými sankcemi nebo opatřeními, jako je například pokuta nebo příkaz ke konfiskaci.

50. Právě na posledně uvedený typ dodatečné sankce nebo opatření klade důraz předkládající soud ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

51. Vzhledem k tomu, že trestní řízení ve vydávajícím členském státě může vést k uložení hlavní sankce a jedné nebo několika dalších dodatečných sankcí nebo opatření, a to v rámci trestního řízení, které lze rozdělit do několika fází, vyvstává zde otázka, kdy má dojít k předání osoby odsouzené k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu takového trestu. V tomto ohledu uvádím, že kvůli chybějící dostatečné harmonizaci existuje v EU pluralita procesních modelů, což mimo jiné vede k rozdílům mezi členskými státy, pokud jde o průběh trestního řízení.

52. Aby bylo možné na tuto otázku odpovědět, je třeba přihlídnout k pravidlům obsaženým v rámcovém rozhodnutí 2008/909. Z článku 25 rámcového rozhodnutí totiž vyplývá, že jeho ustanovení se uplatňují v zásadě v rámci navrácení osoby za účelem výkonu trestu, jak stanoví čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

53. Článek 1 písm. a) rámcového rozhodnutí definuje „rozsudek“ jako „pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě“¹⁸. Podle čl. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí se „trestem“ rozumí „trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu“¹⁹. Použití rámcového rámcové rozhodnutí 2008/909 tedy vyžaduje existenci pravomocného odsouzení k trestu odnětí svobody²⁰.

54. Z toho vyplývá, že k navrácení osoby odsouzené k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody do vykonávajícího členského státu, jak je stanoveno v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, *může dojít až v okamžiku, kdy odsouzení nabude právní moci*, jak uvádí čl. 1 písm. a) a b) rámcového rozhodnutí 2008/909.

18 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

19 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

20 – V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2017, van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37, body 24 a 27).

55. Znamená to nicméně, že se navrácení osoby odsouzené k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody do vykonávajícího členského státu *musí vždy uskutečnit okamžitě poté, co toto odsouzení nabude právní moci?*

56. To si nemyslím.

57. Domnívám se totiž, že čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 umožňuje vystavujícímu členskému státu stanovit, že navrácení osoby, která jí byla předána, do vykonávajícího členského státu se může uskutečnit až poté, kdy bylo s konečnou platností rozhodnuto o dodatečných sankcích nebo opatřeních, která se týkají trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

58. Jinými slovy, čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 sice umožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu podmínit výkon evropského zatýkacího rozkazu navrácením dotyčné osoby, toto ustanovení však tomuto orgánu neumožňuje, aby vyžadoval, že k navrácení dojde okamžitě poté, kdy byla dotyčná osoba s konečnou platností odsouzena k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody. Neexistence záruky okamžitého navrácení tedy nepředstavuje situaci, ve které by měl mít vykonávající justiční orgán možnost odmítnout předání osoby spadající do oblasti působnosti čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

59. Tento názor zakládám na hlavní úvaze, podle níž zatímco čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být samozřejmě vykládán tak, že jeho hlavním cílem je podpora šance na sociální znovuzачlenění odsouzené osoby, je rovněž důležité přijmout výklad, který umožní sladit tento cíl s cíli spočívajícími jednak v zajištění úplné a účinné represe trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, a jednak v zajištění ochrany procesních práv této osoby. Rovněž bych chtěl připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 sleduje primární cíl boje proti beztrestnosti²¹.

60. Na podporu tohoto názoru zdůrazňuji následující body.

61. Zprvce, analogicky s tím, jak Soudní dvůr rozhodl ohledně čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba poznamenat, že členské státy mají určitý prostor pro uvážení při provádění čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí²². Mimo to je třeba zdůraznit, že je-li cílem záruky navrácení podle posledně uvedeného ustanovení zejména umožnit přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzачlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena, takovýto – jakkoli důležitý – cíl nemůže vyloučit, aby členské státy při provádění rámcového rozhodnutí 2002/584 omezily, ve smyslu uvedeném v základním pravidle stanoveném v jeho čl. 1 odst. 2, situace, ve kterých má být možné odmítnout předat osobu, která spadá do rozsahu působnosti čl. 5 bodu 3 uvedeného rámcového rozhodnutí²³. Cíl spočívající v usnadnění opětovného začlenění odsouzené osoby do společnosti proto není absolutní a může být vyvážen jinými požadavky.

62. Zadruhé je důležité vyjasnit, že dodatečná sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, hrají klíčovou úlohu při potírání trestných činů, jako jsou trestné činy dotčené v původním řízení, na jejichž základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz²⁴.

21 – Viz bod 36 tohoto stanoviska.

22 – Obdobně viz rozsudek ze dne 6. října 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, bod 61).

23 – Tamtéž (bod 62).

24 – Připomínám, že evropský zatýkací rozkaz dotčený v původním řízení byl vydán za účelem trestního stíhání v souvislosti se dvěma trestnými činy, a to společením s cílem dovézt do Spojeného království v jednom případě 4 kg heroinu a v druhém případě 14 kg kokainu.

63. Jak vyplývá z bodu 1 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii²⁵, „[h]lavní motivací přeshraničního organizovaného zločinu, včetně činnosti zločineckých organizací typu mafie, je finanční prospěch“. Proto „účinná prevence organizovaného zločinu a boj proti němu by [...] měly být dosaženy zajištěním výnosů z trestné činnosti, jež by mělo být v některých případech rozšířeno na jakýkoli majetek nabytý na základě činností trestní povahy“.

64. V bodě 3 odůvodnění této směrnice unijní normotvůrce zdůrazňuje, že „[m]ezi neúčinnější prostředky boje proti organizovanému zločinu patří stanovení přísných právních postihů organizovaného zločinu, jakož i účinné odhalování a zajišťování a konfiskace nástrojů a výnosů trestné činnosti a výnosů z ní“²⁶.

65. S ohledem na význam příkazů ke konfiskaci pro boj proti trestné činnosti by měl být přijat výklad umožňující neomezené přijímání těchto rozhodnutí, a to i poté, kdy byl obviněný pravomocně potrestán trestem odnětí svobody nebo mu bylo uloženo opatření spojené se zbavením osobní svobody. To znamená, že tato osoba zůstává k dispozici příslušným orgánům vystavujícího členského státu, a to jak v rámci šetření, jehož cílem je identifikovat příjmy, které tato osoba získala z protiprávního jednání, a posoudit jejich rozsah, tak v rámci řízení, které může vést k vydání příkazu ke konfiskaci. Jinými slovy, řádný výkon spravedlnosti za účelem účinné a úplné represe odsouzeníhodného jednání, které je základem evropského zatýkacího rozkazu, vyžaduje přítomnost obviněné osoby až do konečného uzavření této procesní fáze, která je nedílnou součástí trestního řízení. Je totiž nezbytné, aby příslušné orgány vydávajícího členského státu nebyly vystaveny problémům s důkazy nebo s praktickými problémy spojenými s dotčenou osobou, který by mohly bránit vydání příkazu ke konfiskaci.

66. Zatřetí přítomnost obviněné osoby v případě řízení, které může vést k příkazu ke konfiskaci, představuje pro tuto osobu nezbytnou procesní záruku.

67. V tomto ohledu uvádím, že čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že jím „není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU]“²⁷. Pokud příkaz ke konfiskaci může citlivě zasáhnout do práv obviněných osob²⁸ nebo pokud je takový příkaz součástí trestního řízení směřujícího ke stanovení trestu, je třeba zajistit ochranu procesních práv, na které tyto osoby mají nárok a mezi nimiž je právo obviněného osobně se účastnit soudního jednání, jež je součástí práva na spravedlivý proces.

68. Jak Soudní dvůr uvedl ve svém rozsudku ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek*²⁹, „z judikatury Evropského soudu pro lidská práva v tomto ohledu vyplývá, že záruky stanovené v článku 6 EÚLP se uplatní nejen na rozhodnutí o vině, ale také na rozhodnutí o trestu (v tomto smyslu viz *ESLP*, 28. listopadu 2013, *Dementěv v. Rusko*, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, bod 23). Z práva na spravedlivý proces v této souvislosti vyplývá právo dotčené osoby být přítomna na jednání, jelikož

25 – Úř. věst. 2014, L 127, s. 39.

26 – Viz rovněž bod 3 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. 2018, L 303, s. 1), podle něhož „[z]ajištění a konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti patří mezi neúčinnější prostředky boje proti kriminalitě“.

27 – Pokud jde o rámcové rozhodnutí 2008/909, viz rovněž jeho čl. 3 odst. 4. V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora musí být normy unijního sekundárního práva vykládány a uplatňovány při dodržování základních práv, jejichž nedílnou součástí je i dodržování práva na obhajobu, které vyplývá z práva na spravedlivý proces zakotveného v člancích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i v článku 6 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) [viz zejména rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 60 a citovaná judikatura)].

28 – V tomto smyslu viz bod 33 odůvodnění směrnice 2014/42.

29 – C-271/17 PPU, EU:C:2017:629.

jednání může mít značný dopad na výši trestu, který jí bude uložen (v tomto smyslu viz ESLP, 21. září 1993, *Kremzov v. Rakousko*, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, bod 67)³⁰. Trestní řízení s cílem případně přijmout příkaz ke konfiskaci musí jakožto část řízení o určení trestu respektovat toto procesní právo obviněné osoby³¹.

69. S ohledem na tyto úvahy se vystavující členský stát podle mého názoru v souladu s čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 opírá o poskytnutí záruky, že dotyčná osoba nebude navrácena, dokud nebude pravomocně rozhodnuto o dodatečné sankci nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci.

70. Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgán nemůže odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz s odůvodněním, že tato záruka je v rozporu s čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

71. Aby však bylo možné jednoznačně stanovit rozsah řešení, které navrhuji, chtěl bych zdůraznit následující aspekty.

72. Zaprvé je zřejmé, že fáze trestního řízení, která může vést k uložení dodatečné sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, se musí týkat stejného trestného činu, který je základem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu pro účely trestního řízení.

73. Zadruhé uložení dodatečné sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, musí být součástí trestního řízení, v jehož rámci byl vydán evropský zatýkací rozkaz. Jedná se zejména o příkaz ke konfiskaci vydaný v průběhu trestního řízení, a nikoli v řízeních v občanských nebo správních věcech.

74. Zatřetí je důležité připomenout, že výklad čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, který navrhuji, nicméně nesmí znamenat, že vzhledem ke specifickým rysům trestního řízení v členských státech členských států by ohrozil cíl, který sleduje toto ustanovení stejně jako rámcové rozhodnutí 2008/909³² a kterým je usnadnit sociální znovuzачlenění odsouzené osoby. Příslušné orgány vydávajícího členského státu proto nemohou tento cíl po předání osoby uvedené v evropském zatýkacím rozkazu ignorovat. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr již rozhodl, že „sociální znovuzачlenění občana Unie do společnosti ve státě, kde je skutečně integrován, je nejen v zájmu dotyčného, ale rovněž v obecném zájmu [...] Unie³³. Zatímco tedy z výše uvedených důvodů uznávám, že předání osoby odsouzené k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody do vykonávajícího členského státu může být odloženo až do okamžiku, kdy je s konečnou platností rozhodnuto o dodatečné sankci nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, tento odklad nemůže překročit přiměřenou dobu.

75. Je totiž třeba mít na paměti, že od okamžiku, kdy trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody nabudou právní moci, trvající držení odsouzené osoby ve vystavujícím členském státě je součástí výkonu takového trestu. S ohledem na účel čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 je výkon uvedeného trestu ve vystavujícím členském státě přijatelný pouze po krátkou dobu. Je-li evropský zatýkací rozkaz vykonán s výhradou záruky navrácení stanovené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, příslušné orgány vystavujícího členského státu tedy musí vyvinout veškeré úsilí v rámci své pravomoci, aby zajistily, že doba mezi pravomocným rozsudkem odsuzujícím k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody a uložení dodatečné sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, bude zkrácena na minimum s cílem urychlit navrácení odsouzené osoby do vykonávajícího členského státu. Za tímto účelem by

30 – Rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 87).

31 – Je třeba rovněž zdůraznit, že okolnost, že osoba, proti níž byl vydán příkaz ke konfiskaci, se osobně nedostavila k soudu v rámci řízení, které vedlo k uvedenému rozhodnutí, je s výhradou určitých výhrad pravděpodobně následně důvodem pro neuznání a nevykonání rozhodnutí: v tomto smyslu viz bod 32 odůvodnění a čl. 19 odst. 1 písm. g) nařízení 2018/1805.

32 – Viz čl. 3 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí.

33 – Viz zejména rozsudek ze dne 17. dubna 2018, *B a Vomero* (C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75 a citovaná judikatura).

tyto orgány měly v případech, kdy to umožňují vnitrostátní právní předpisy, dát přednost uložení dodatečné sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, souběžně s uložení hlavního trestu odnětí svobody, aby navrácení osoby pravomocně odsouzené k takovým trestům do vykonávajícího členského státu proběhlo co nejrychleji.

76. Začtvrté a v každém případě nelze toto navrácení odložit do doby, než bude vykonána dodatečná sankce nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci. Článek 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 je v tomto ohledu jasný, neboť stanoví zejména, že „[s]kutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžité sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku“. Z uvedeného ustanovení dále vyplývá, že uznávání a výkon pokut a příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě podléhá zvláštním režimům unijního práva.

77. Domnívám se proto, že objasnění poskytnuté Spojeným královstvím, podle něhož výraz „další řízení“ může zahrnovat „uplynutí veškerých lhůt k zaplacení podle příkazu ke konfiskaci nebo rozhodnutí o peněžité sankci“³⁴, není v souladu s čl. 5 bodem 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Jsem totiž toho názoru, že zatímco navrácení může být odloženo až do okamžiku, kdy je vydán příkaz ke konfiskaci, je naopak vyloučeno prodlužovat dobu odkladu do fáze provádění takového rozhodnutí. Spojené království by proto v této souvislosti mělo přezkoumat znění záruky navrácení, jinak bude vykonávající justiční orgán oprávněn domnívat se, že taková záruka není v souladu s čl. 5 bodem 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

78. Z výše uvedeného podle mě vyplývá, že čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že záruka, podle níž osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz pro účely stíhání, bude po vyslechnutí muset být navrácena do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které mu mohou být uloženy ve vydávajícím členském státě, znamená, že takové předání může být odloženo až do okamžiku, kdy bude s konečnou platností rozhodnuto o dodatečné sankci nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, za podmínky, že je o nich rozhodnuto v průběhu trestního řízení a že se tato procesní fáze týká stejného trestného činu, na jehož základě byl vydán dotčený evropský zatýkací rozkaz. S ohledem na cíl sledovaný uvedeným ustanovením, kterým je usnadnění sociálního znovuzачlenění odsouzených osob do společnosti, musí příslušné orgány vystavujícího členského státu nicméně učinit vše, co je v jejich pravomoci, aby zajistily, že k takovému navrácení dojde co nejrychleji.

C. K druhé předběžné otázce

79. Ve své druhé otázce se předkládající soud v podstatě táže, zda článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že vykonávající členský stát poté, kdy předal vyžádanou osobu pod podmínkou záruky navrácení této osoby, a poté, kdy byl vyzván k výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody uloženého uvedené osobě, může přeměnit takový trest, aby odpovídal trestu, který by byl uložen v tomto členském státě za daný trestný čin.

80. Tato otázka vyplývá z pojetí zastávaného Nizozemským královstvím, které je podle mě v rozporu se zásadou teritoriality trestního práva, podle něhož musí být cizí trestněprávní odsuzující rozsudek vyneseny proti nizozemskému státnímu příslušníkovi, který byl předán jinému členskému státu za podmínky záruky navrácení, přeměněn na trest běžně uplatňovaný v Nizozemsku v případě podobného trestného činu. Toto pojetí je založeno na ochotě Nizozemska zajistit rovné zacházení mezi těmito státními příslušníky a nizozemskými státními příslušníky, jejichž případy jsou rozhodovány v tomto členském státě.

34 – Viz bod 18 tohoto stanoviska.

81. Uvedené pojetí je vyjádřeno v čl. 2:11 odst. 5 WETS, z něhož vyplývá, že čl. 2:11 odst. 4 tohoto zákona, který provádí čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, se nepoužije, pokud byla dotyčná osoba předána Nizozemským královstvím na základě záruky uvedené v čl. 6 odst. 1 OLW, kterým se provádí čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Článek 2:11 odst. 5 WETS místo toho stanoví, že „je nutné určit, zda uložený trest odnětí svobody odpovídá trestu, který by byl uložen v Nizozemsku pro daný trestný čin“, a že „[t]rest se případně odpovídajícím způsobem přemění s přihlédnutím ke stanoviskům vydaným v členském státě, v němž byl vydán zatýkací rozkaz, ohledně závažnosti spáchaného trestného činu“.

82. Podle Nizozemského království článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 v případě předání osoby na základě záruky navrácení umožňuje, aby byl trest přeměněn nad rámec toho, co stanoví čl. 8 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí.

83. S tímto výkladem článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 se neztotožňuji, neboť tento článek podle mého názoru neobsahuje žádný právní základ pro takovou praxi.

84. Připomínám, že z tohoto článku vyplývá, že ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909 se uplatňují v zásadě v rámci navrácení osoby za účelem výkonu trestu, jak stanoví čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

85. Přitom rámcové rozhodnutí 2008/909 stanoví povinnost uznat rozsudek vyneseny v jiném členském státě a vykonat trest, který je v takovém rozsudku uveden. Jak Soudní dvůr uvedl ve svém rozsudku ze dne 8. listopadu 2016, Ognyanov³⁵, „článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí zavádí striktní podmínky pro přeměnu trestu vyneseno ve vydávajícím státu příslušným orgánem vykonávajícím členského státu, které tak představují jediné výjimky ze základní povinnosti uvedeného orgánu, tedy uznání rozsudku, který mu byl předán, a zajištění výkonu trestu, jehož délka a povaha budou odpovídat rozsudku vydanému ve vydávajícím státu“³⁶.

86. Soudní dvůr již dále zdůraznil, že příslušný justiční orgán vykonávajícího členského státu výkonu není oprávněn provádět meritorní přezkum analýzy, která již byla provedena v rámci soudního rozhodnutí přijatého ve vydávajícím členském státě. „Takový přezkum by totiž odporoval a odepřel veškerý užitečný účinek zásadě vzájemného uznávání, která předpokládá existenci vzájemné důvěry v tom, že každý členský stát akceptuje použití trestního práva platného v ostatních členských státech, i kdyby provedení vlastního vnitrostátního práva vedlo k odlišnému řešení, a neumožňuje tudíž vykonávajícímu justičnímu orgánu nahradit vlastním posouzením posouzení trestní odpovědnosti [dotčené] osoby, které již bylo provedeno [...] ve vydávajícím členském státě“³⁷.

87. Jak navíc Soudní dvůr objasnil v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody, „[z]ákladem pro výkon [tohoto trestu] je pravomocný rozsudek vydaný ve vystavujícím členském státě“³⁸.

88. Z toho všeho vyvozují, že pouze za přísných podmínek stanovených v článku 8 rámcového rozhodnutí 2008/909 lze ve vykonávajícím členském státě přeměnit trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, které byly uloženy ve vystavujícím členském státě. Zejména s ohledem na rozdíly v délce trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody mezi těmito dvěma členskými státy v případě trestných činů, jako je trestný čin

35 – C-554/14, EU:C:2016:835.

36 – Bod 36 tohoto rozsudku.

37 – Obdobně viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski (C-367/16, EU:C:2018:27, bod 52). Viz rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, body 46 a 49), jakož, pokud jde o rámcové rozhodnutí 2006/783, rozsudek ze dne 10. ledna 2019, ET (C-97/18, EU:C:2019:7, bod 33).

38 – Viz rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon dodatečné sankce) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 56).

vytýkaný SF³⁹, se čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 jeví jako jediné ustanovení, které umožňuje přeměnit trest, který může být SF uložen ve Spojeném království. Připomínám, že podle tohoto ustanovení „[j]e-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu“.

89. Je pravděpodobné, že Spojené království si bylo vědomo skutečnosti, že nizozemské právo obsahuje širokou možnost přeměnit trest poté, co je odsouzená osoba navrácena, a chtělo Nizozemskému království sdělit svůj nesouhlas s takto širokou možností přeměny trestu, a to tím, že v záruce navrácení uvedlo, že „předání podle rámcového rozhodnutí [2002/584] neumožňuje Nizozemsku, aby změnilo délku trestu, který bude případně uložen britským soudem“. Je však třeba poznamenat, že tato poznámka nemůže zabránit Nizozemskému království, aby uplatnilo možnost přeměny trestu, která je výslovně povolena v čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909.

90. Z výše uvedeného podle mě vyplývá, že článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že vykonávající členský stát poté, kdy předal vyžádanou osobu pod podmínkou záruky navrácení této osoby, a poté, kdy byl vyzván k výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody uloženého uvedené osobě, nemůže přeměnit takový trest, aby odpovídal trestu, který by byl uložen v tomto členském státě za daný trestný čin. Pouze za přísných podmínek stanovených v článku 8 rámcového rozhodnutí 2008/909 a zejména, s ohledem na okolnosti sporu v původním řízení, v odstavci 2 tohoto článku, může být odsouzení k trestu vynesené ve vydávajícím členském státě případně předmětem přeměny trestu ve vykonávajícím členském státě.

V. Závěry

91. S ohledem na všechny předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterdamu, Nizozemsko) následovně:

- „1) Článek 5 bod 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 musí být vykládán v tom smyslu, že záruka, podle níž osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz pro účely stíhání, bude po vyslechnutí muset být navrácena do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojenému s odnětím osobní svobody, které jí mohou být uloženy ve vydávajícím členském státě, znamená, že takové předání může být odloženo až do okamžiku, kdy bude s konečnou platností rozhodnuto o dodatečné sankci nebo opatření, jako je příkaz ke konfiskaci, za podmínky, že je o nich rozhodnuto v průběhu trestního řízení a že tato procesní fáze se týká stejného trestného činu, na jehož základě byl vydán dotčený evropský zatýkací rozkaz. S ohledem na cíl sledovaný uvedeným ustanovením, kterým je usnadnění sociálního znovuzачlenění odsouzených osob do společnosti, musí nicméně příslušné orgány vydávajícího členského státu učinit vše, co je v jejich pravomoci, aby zajistily, že k takovému navrácení dojde co nejrychleji.
- 2) Článek 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, musí být

39 – V tomto ohledu z písemného vyjádření, které předložil SF, vyplývá, že skutky, pro které má být SF předán [„spolčení za účelem obcházení zákazu dovozu omamných látek kategorie A, a sice diamorfinu (heroin)“ a „spolčení za účelem obcházení zákazu dovozu omamných látek kategorie A, a sice kokainu (kokain hydrochlorid)“] mohou být oba ve Spojeném království potrestány doživotím. V Nizozemsko je dovoz takových povzbuzujících látek zakázán v čl. 2 písm. A Opiumwet (zákon o opiátech) ze dne 1. října 1928 (Stb. 1928, č. 167) a podle čl. 10 odst. 5 tohoto zákona za něj hrozí trest odnětí svobody v délce maximálně dvanácti let. Z toho plyne, že horní hranice trestní sazby je ve Spojeném království vyšší než horní hranice, kterou za stejné skutky stanoví Nizozemsko.

vykládán v tom smyslu, že vykonávající členský stát poté, kdy předal vyžádanou osobu pod podmínkou záruky navrácení této osoby, a poté, kdy byl vyzván k výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody uloženého uvedené osobě, nemůže přeměnit takový trest, aby odpovídal trestu, který by byl uložen v tomto členském státě za dotčený trestný čin. Pouze za přísných podmínek stanovených v článku 8 rámcového rozhodnutí 2008/909 a zejména, s ohledem na okolnosti sporu v původním řízení, v odstavci 2 tohoto článku, může být odsouzení k trestu vynesené ve vydávajícím členském státě případně předmětem přeměny trestu ve vykonávajícím členském státě.“